

## Arrest

**nr. 304 097 van 29 maart 2024**  
**in de zaak X / II**

**Inzake: X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. TAILLAERT**  
**Dorpstraat 140**  
**8300 KNOKKE**

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE II<sup>de</sup> KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat L. TAILLAERT.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 10 oktober 2021 in België aan. Zij dient op 11 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 25 juli 2023 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

**“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS**

(..)

*A. Feitenrelaas*

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Laghorjo, gelegen in het district Kot van de provincie Nangarhar. U bent Pashtoen van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U ging de zesde graad naar school en ging daarna twee jaar naar de madrassa. Uw twee broers S. W. (...) en K. W. (...) werkten voor het Afghaanse nationale leger, K. W. (...) werkte twee jaar voor het leger en S. W. (...) was ongeveer negen à tien jaar in dienst. U denkt dat uw broer K. W. (...) in het jaar 1394 (omgezet naar de Westerse kalender 2015 of 2016) gedood werd door de taliban. Uw vader was vroeger het dorpshoofd van het dorp maar stopte hiermee na de dood van uw broer.*

*De week voor uw vertrek uit Afghanistan werd er door de taliban een lijst van vijf personen uit de madrassa opgesteld. Deze personen werden vervolgens meegenomen uit de moskee door hen. In de week nadien op vrijdag werden er weer vijf namen, waaronder die van u, van een lijst afgeroepen na het gebed in de moskee. Jullie zouden zich klaar moeten maken om de ochtend nadien met hen mee te gaan. Jullie belden diezelfde dag nog naar uw broer S. W. (...) en hij zei dat jullie naar hem in de stad moesten gaan. De volgende ochtend heel vroeg ging u met uw oom langs moederszijde in het geheim weg uit het dorp. U ontmoette uw broer in Jalalabad en samen gingen jullie naar Kabul en Nimroz vanwaar jullie verder gingen met een smokkelaar.*

*U verliet in de zomer van 2021 samen met uw broer S. W. (...) Afghanistan. Jullie reisde samen naar Iran en raakten daar van elkaar gescheiden. U reisde alleen verder naar Turkije, Bulgarije, Servië, Roemenië, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. U kwam op 10 oktober 2021 aan in België waarna u op 11 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.*

*Ter staving van uw verzoek bezorgt u twee documenten met getuigenissen van uw ouders over de dood van uw broer K. W. (...), documenten van de overheid inzake de dood van uw broer K. W. (...) die bij het leger zat, documenten van het leger van uw andere broer S. W. (...), documenten en foto's van uw neef die commandant was en gedood werd door de taliban en uw andere neven die eveneens bij het leger zaten en documenten van uw school hier in België.*

*Op 22 maart 2023 bezorgde uw advocaat nog een USB-stick met bijkomende documenten, foto's en video's. Er werd evenwel geen inventaris of extra informatie over deze stukken bijgevoegd.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Op het einde van het persoonlijk onderhoud van 17 maart 2023 bij het CGVS maakt u de opmerking dat u last heeft van mentale problemen en dat u hier reeds naar verwees tijdens het persoonlijk onderhoud. U stelt dat u weinig tot niet slaapt en niet exact weet wat u tijdens uw klein interview of dit interview gezegd heeft. U zou onder andere medicatie voor de stress en uw slaap nemen en reeds drie afspraken met uw psycholoog in België gehad hebben. U vraagt om hiermee rekening te houden en voegt hier nog aan toe dat u de waarheid heeft verteld. De documenten aangaande uw behandeling zou u achteraf nog aan het CGVS bezorgen, maar deze werden evenwel nooit bezorgd (CGVS, p. 29). Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming in het Klein Kasteeltje maakte u nergens gewag van mentale problemen (Fiche Niet-begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 11/10/2021). Uit de genoteerde gegevens bleek ook niet dat u niet in staat zou geweest zijn te antwoorden op de gestelde vragen, maar gaf u gangbare antwoorden. U gaf een uitgebreide beschrijving van uw reistraject en gaf zelfs aan geen medische problemen te hebben (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 11/10/2021). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) voerde u geen bijzondere procedurele noden nodig te hebben (Vragenlijst Bijzondere Procedure Noden, dd. 10/03/2022) en een goede gezondheid te hebben (Verklaring DVZ, punt 28). U heeft tevens geen attest neergelegd bij DVZ of het CGVS dat uw beweerdde mentale problemen enigszins zou staven en dus blijft het bij een blote bewering. Voorts blijkt tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u het gesprek kon voeren, u de gestelde vragen begreep en u hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Er blijkt nergens uit dat u niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van uw beschermingsverzoek op een dienstige en volwaardige wijze toe te lichten. Dit wordt eens te meer bevestigd door uw advocaat die na ontvangst van de notities van het persoonlijk onderhoud via e-mail dd. 21/03/2023 nog opmerkte dat het niet zo is dat u door uw mentale problemen niet meer zou weten wat u gezegd heeft en dat u zich ervan bewust bent wat u gezegd heeft tijdens het interview bij DVZ en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. U zou slaapproblemen hebben en hiervoor medicatie nemen maar u weet wel degelijk wat u heeft verklaard. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Het CGVS merkt bovendien op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming.*

*Het CGVS stelt immers vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerdde leeftijd. U verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij uw inschrijving in 2021 geboren te zijn op (...) januari 2004 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming). Op basis van een medische test uitgevoerd op 4 november 2021 door het Algemeen Ziekenhuis Sint-Jan Brugge-Oostende AV werd echter*

vastgesteld dat u een leeftijd heeft van ouder dan achttien jaar, vermoedelijk 20,02 jaar met een standaarddeviatie van 1,59 jaar. Uw geboortedatum werd met andere woorden bepaald op (...) januari 2002. Rekening houdende met deze geboortedatum van (...) januari 2002 wil dit zeggen dat u ook minstens achttien jaar oud was op het moment van uw aankomst in België op 10 oktober 2021 en bijgevolg niet langer minderjarig was. Dat uw geboortjaar op basis van de leeftijdstest aangepast werd van (...) januari 2004 naar (...) januari 2002, is wel een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud van 13 maart 2023 bij het CGVS hoe oud u bent, stelt u 21 of 22 jaar oud te zijn. Geconfronteerd met het leeftijdsonderzoek dat hier werd uitgevoerd en waarbij u een oudere leeftijd bleek te hebben dan degene die u zelf opgaf bij aankomst, geeft u toe meerderjarig te zijn maar dat mensen u zeiden dat als u de waarheid zou spreken over uw leeftijd, u teruggestuurd zou worden naar Bulgarije en van daaruit terug naar Afghanistan. U erkent met andere woorden gelogen te hebben over uw leeftijd. Uw exacte geboortedatum kent u evenwel niet maar uw moeder zou u gezegd hebben dat u ongeveer 21 à 22 jaar oud bent en uit uw taskara zou dit ook blijken (CGVS, p. 4-5). Gevraagd of u uw taskara ook bij heeft, stelt u een kopie ervan te hebben op uw gsm en u toont deze tijdens het persoonlijk onderhoud. De taskara zelf zou u ergens in Turkije gelaten hebben (CGVS, p. 5). Bij DVZ verklaarde u evenwel uw originele taskara in Afghanistan te hebben achtergelaten (Verklaring DVZ, punt 25). Er wordt u gezegd bij het CGVS uw taskara nog te bezorgen na het persoonlijk onderhoud maar deze werd tot op heden nooit bezorgd. Het gegeven dat u, in weerwil van uw medewerkingsplicht, nalaat enig document voor te leggen ter staving van uw identiteit, nationaliteit(en), land van gewoonlijk verblijf of reisweg, en de vaststelling dat u hier bovendien geen aanvaardbare verklaringen voor kan bieden, ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Daar u niet langer als minderjarige kan worden beschouwd op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Verder blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder in Bulgarije op 1 september 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (EURODAC Search Result). Evenwel gevraagd bij het CGVS of u eerder in een ander land asiel aanvraag, stelt u van niet. Er zouden enkel onder dwang vingerafdrukken zijn afgenomen in Bulgarije (CGVS, p. 24). Ook bij DVZ gaf u te kennen eerder geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in een ander land (Verklaring DVZ, punt 22). U heeft met andere woorden verschillende andere EU-landen doorkruist maar wilde graag naar België komen omdat vrienden u zeiden dat dit een goed land is (Verklaring DVZ, punt 27). Ook bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming gaf u toe mensen van uw dorp hier te kennen en daarom naar hier te zijn gekomen (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 11/10/2021). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat u zich aan de procedure onttrokken heeft in Bulgarije en helemaal doorgereisd bent tot in België, is een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

Daarnaast dient er te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban. Aan uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan kan immers geen geloof gehecht worden.

Met betrekking tot uw twee broers S. W. (...) en K. W. (...) die beiden voor het Afghaanse nationale leger zouden gewerkt hebben, dient het volgende te worden opgemerkt. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Uw verklaringen over uw broers zijn echter niet geloofwaardig.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming als motieven voor uw vertrek naar België algemeen de oorlog aanhaalde en de taliban die u wilde rekruteren. Nergens gaf u aan dat uw broers voor het leger werkzaam waren of werden vervolgd omwille van hun werk (Fiche Niet-begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 11/10/2021). Bij DVZ gaf u dan weer te kennen dat het werk van uw broers ook een reden was dat u bent vertrokken uit het land (Vragenlijst, punt 5). Het houdt geen enkele steek dat u bij de eerste gelegenheid om de motieven voor uw vertrek uit Afghanistan uit te leggen, enkel over de algemene veiligheidssituatie en uw gedwongen rekrutering zou spreken, maar niets zou vermelden over het werk van uw twee broers voor de overheid terwijl deze ommissie

ook betrekking heeft op de concrete aanleiding van uw vlucht uit uw land van herkomst en dus op de grondslag van uw zogenaamde vrees.

U denkt tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat uw broer K. W. (...), die voor het nationale leger in Helmand provincie werkte, reeds in het jaar 1394 (omgezet naar de Westerse kalender 2015 of 2016) gedood werd door de taliban. Dit blijkt ook uit de vertaling van de documenten die u aangaande zijn dood bezorgde (Stuk 2, groene map). Deze broer zou met andere woorden reeds lang voor de machtsovername, ten tijde van de voormalige overheid, om het leven zijn gekomen en er is geen sprake van een vergeldingsactie na de machtsovername. Waar u bij het CGVS bovendien verklaarde dat deze broer reeds in het jaar 1394, oftewel 2015 of 2016, om het leven kwam, claimde u tijdens uw interview bij DVZ evenwel dat hij drie jaar geleden overleden, zijnde in het jaar 2019, om het leven kwam (Verklaring DVZ, punt 17). Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming poneerde u dan weer dat het niet uw broer K. W. (...) was die overleden was maar uw andere broer S. W. (...) die ongeveer twee jaar geleden om het leven kwam (Fiche Niet-begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 11/10/2021). U legt met andere woorden drie verschillende verklaringen af over deze broer K. W. (...) waardoor uw geloofwaardigheid over deze broer sterk wordt ondermijnd.

Bovendien kan u niet zoveel informatie over deze broer zijn werk geven. U weet enkel te vertellen dat hij soldaat was en tegen de taliban vocht maar wat deze broer precies deed in het leger of in welk korps hij zat, weet u niet (CGVS, p. 19). U verklaart dat deze broer opgepakt werd door de taliban. Ze zouden een video van hem gemaakt hebben waarin hij nog leefde en deze video verspreid hebben en aan uw vader getoond hebben zodat uw andere broer S. W. (...), die ook voor het leger werkte, zich ook zou overgeven aan hen. Daar er evenwel geen gevolg aan deze video zou gegeven zijn door uw vader, werd uw broer K. W. (...) eerst gemarteld en vervolgens gedood door verschillende kogels op zijn lichaam (CGVS, p. 18). U maakt documenten met betrekking tot deze broer over maar u kan er vreemd genoeg niet meer inhoudelijke informatie over geven. Uw oom langs moederszijde zou de stukken naar u verzonden hebben maar u begrijpt niet waarover ze gaan en uw oom zou zelf analfabeet zijn waardoor hij ze ook niet begrijpt (CGVS, p. 18-19). Uit deze documenten blijkt dat uw beweerde broer een soldaat zou geweest zijn in het korps 2015 Maiwand (Stuk 2 A en E, groene map). In één van deze documenten valt ook te lezen dat uw beweerde broer tijdens een gevechtsmissie door vijandelijk vuurgevecht om het leven zou gekomen zijn (Stuk 2 D, groene map). Over een vijandelijk gevecht rept u evenwel vreemd genoeg met geen woord.

Ook over het werk van uw andere broer S. W. (...), die tevens gedurende negen à tien jaar voor het nationale leger in Jalalabad stad zou gewerkt hebben, weet u niet veel informatie te geven. Wat hij van taken deed in het leger kan u niet zeggen, maar u denkt dat hij commandant was. Gevraagd over de documenten aangaande zijn werk, houdt u het vaagweg op documenten over zijn dienst. Meer informatie kan u niet geven. Ofschoon u nog contact heeft met uw oom zou hij u opnieuw niets meer over uw broer zijn documenten verteld hebben (CGVS, p. 20). Deze broer zou ook ten tijde van de ontvoering van uw broer K. W. (...) in het jaar 1394, oftewel 2015 of 2016, gevraagd zijn door de taliban om zich over te geven (CGVS, p. 18). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat hij pas samen met u in de zomer van 2021, vijf à zes jaar later, uit het land zou vertrokken zijn (CGVS, p. 18 en 21). Dit wilt zeggen dat hij nog jaren na de zogenaamde bedreiging door de taliban is blijven wonen en werken voor de overheid in Afghanistan. Gevraagd waarom deze broer met u mee het land verliet, stelt u dat er hard gevochten werd en uw moeder niet toeliet dat hij nog meer moest vechten omdat uw andere broer reeds gemarteld was (CGVS, p. 26). U haalt met andere woorden geen concrete problemen of bedreiging ten aanzien van deze broer aan en verklaart aldus niet waarom hij pas met u mee vertrok in de zomer van 2021. Zoals supra reeds aangehaald, beweerde u bij aankomst in België ook dat deze broer reeds om het leven was gekomen terwijl hier later niets van waar blijkt te zijn (Fiche Niet-begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 11/10/2021). Deze broer zou momenteel in Iran zitten (CGVS, p. 5).

Wat uw situatie betreft, kan tevens worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Zoals reeds supra vermeld, haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Verder kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw gedwongen rekrutering door de taliban in de madrassa. Wat betreft uw bewering dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er namelijk op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op [https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan\\_recruitment.pdf](https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf), het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 [https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep

gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen.

U verklaart dat voor zover u zich kan herinneren de taliban vooral aanwezig waren in uw dorp en er de controle hadden. De overheid zou slechts af en toe naar daar zijn gekomen om een militaire operatie uit te voeren. Dorpelingen zouden lid geweest zijn van de taliban en ook van buiten het dorp zouden taliban naar het dorp gekomen zijn. De taliban zouden u en een aandeel in de oogst gevraagd hebben aan de dorpingen en mensen werden genoodzaakt dit aan hen te geven (CGVS, p. 10-11). Verder stelt u dat ze mensen onderdrukten en hen aanmoedigden om de jihad te verrichten. Zo zouden ze geprobeerd hebben mensen te overtuigen om een geweer te proberen en ermee te schieten. U claimt dat sommige mensen vrijwillig met hen meeliepen maar ze zouden nooit mensen gedwongen hebben hen te vervoegen (CGVS, p. 11-12; 15-16, 26). In de week voor uw vertrek zouden de taliban dan plots een lijst van vijf personen opgesteld hebben en deze personen gedwongen uit de madrassa hebben meegenomen voor opleiding te volgen en jihad te verrichten. Gevraagd waarom de taliban plots vijf personen meenamen die week, stelt u dat de oorlog uitbreidde, er ook in andere districten oorlog was en er veel mensen gedood werden (CGVS, p. 12, 14). Echter, dat de taliban plots een week voor uw vertrek mensen gedwongen rekruteerden kan niet overtuigen, daar uit uw beweringen blijkt dat zij reeds voordien steeds beroep konden doen op vrijwilligers uit uw dorp en ook veel dorpingen lid waren van hen (CGVS, p. 11-12). Bovendien voert u aan dat de taliban van uw dorp dagelijks met jullie in de moskee baden en sinds heel lang ook naar de madrassa kwamen samen met talibanleden van elders. Deze madrassa zou namelijk onder controle van de taliban zijn (CGVS, p. 15-16). Gedurende hun continue aanwezigheid in al die jaren in het dorp en de madrassa, heeft u evenwel nooit weet gehad van mensen die gedwongen zouden zijn meegenomen door hen (CGVS, p. 13).

Op de vraag waarom u zelf naar de madrassa bleef gaan terwijl de taliban eerder al over de jihad en de wapens spraken, poneert u geen andere mogelijkheid gehad te hebben dan naar de madrassa te gaan. Jullie zouden niet buiten het dorp zijn kunnen gaan want dat zou gezien worden als een probleem. Uw vader zou voorts geweten hebben dat de taliban deze wapens met jullie uitprobeerden, net zoals de rest van het dorp. Hij zou u gezegd hebben dat u moest blijven studeren en zich daarop moest focussen en als het moment daar was en ze u wilden meenemen, u moest vertrekken (CGVS, p. 16). Dat u gedurende twee jaren naar de madrassa bent gegaan terwijl de taliban vanaf het begin daar aanwezig was en over de jihad sprak tegen jullie, doet de wenkbrauwen fronsen. Tevens bent u tegenstrijdig in uw opeenvolgende verklaringen bij DVZ en het CGVS over het tijdstip waarop de taliban u dwongen om hen te vervoegen. Waar u bij DVZ beweerde dat de taliban u dit ongeveer een maand voor uw vertrek uit Afghanistan vroegen in de madrassa, poneert u aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u problemen heeft gehad en een dag later bent vertrokken. Gevraagd bij het CGVS hoe het kwam dat er bij DVZ een maand werd geschreven in plaats van een dag, stelt u dat u zei geen info te hebben over het aantal dagen dat u bent vertrokken nadat uw problemen begonnen maar ze gewoon een maand hebben neergeschreven (Vragenlijst punt 5, CGVS, p. 2-3). Waarom de administratie echter zelf een tijdstip zou noteren is niet duidelijk en raakt kant noch wal daar de ze hier geen enkel voordeel uit haalt. Bovendien werd het verslag bij DVZ waarin u melding maakte van deze één maand aan u voorgelezen en tekende u het ter goedkeuring. Bij DVZ voegde u tevens nog toe dat u een maand later bent vertrokken omdat uw reis moest geregeld worden in deze periode. Gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS waarom u dan in uw vorig interview zei dat er een maand tijd zat tussen de taliban die u aanspraken en uw vertrek en u deze periode nodig had om uw reis te regelen, ontkent u dit gezegd te hebben. U zou gewoon vertrokken zijn en zelfs niet geweten te hebben waar naartoe te gaan (CGVS, p. 26). Een loutere ontkenning zonder een ernstige poging om de tegenstrijdige verklaring concreet te weerleggen of uit te leggen kan uiteraard niet overtuigen.

Ook over uw reactie op deze gedwongen rekrutering door de taliban legt u tegenstrijdige verklaringen af bij DVZ en het CGVS. Waar u bij DVZ pretendeerde dat u tegen de taliban zei dat u hen niet wilde vervoegen toen ze u dit vroegen in de madrassa, beweert u bij het CGVS dat u op het moment dat uw naam afgeroepen werd van de lijst onrustig werd en uit vrees ja zei tegen hen (Vragenlijst, punt 5; CGVS, p. 27). Niemand zou tegen hen in zijn durven gaan anders zouden ze gedood worden (CGVS, p. 25). Geconfronteerd met uw eerdere beweringen bij DVZ dat u de taliban weigerde, tracht u als verweer aan te voeren dat u in het verleden, toen ze mensen aanmoedigden om met hen mee te gaan voor het gevecht en te leren, nee tegen hen zei maar dat uw ouders u de laatste tijd zeiden om toe te zeggen op de taliban uit vrees (CGVS, p. 27). Uw uitleg kan evenwel niet volstaan daar u eerder bij het CGVS net verklaarde dat uw vader u in het verleden zei te blijven studeren in de madrassa en ja te knikken als ze iets zeiden over de jihad. Pas als het moment daar zou zijn dat ze u zouden willen meenemen, moest u vertrekken (CGVS, p. 16).

Voorts heeft u geen weet wat er met de andere vier jongens, die samen met u op de lijst stonden om meegenomen te worden door de taliban, is gebeurd. Gevraagd of deze jongens ook vertrokken zijn, haalt u aan dat u heel vroeg in de ochtend vertrokken bent en niet daar gebleven bent tot ze meegenomen zouden worden dus niet weet wat er met hen is gebeurd. U zou achteraf ook niet over hen aan uw oom gevraagd hebben en hij zou u daarover ook niets verteld hebben omdat hij niet wilde dat u verdrietig werd. Gevraagd of u dan niet wilde weten wat er met deze jongens was gebeurd, herhaalt u dat ze u dat soort informatie niet geven omdat ze niet willen dat u verdrietig wordt (CGVS, p. 27). Dat u zo weinig interesse toont in deze jongens, die hetzelfde lot als u beschoren waren, is opmerkelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Temeer u bij aankomst hier in België wel wist te vertellen dat u

mensen uit uw dorp hier in België kent en daarom naar hier bent gekomen (Fiche Niet-begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 11/10/2021; CGVS, p. 24).

Of de taliban tevens nog naar uw huis zijn gekomen om u te zoeken na uw vertrek, weet u niet. U voert aan dat zelfs als ze naar uw huis zijn gekomen, uw familie u daarover niet vertelt. U zou toen u aangekomen was in Turkije nochtans contact opgenomen hebben met uw familie (CGVS, p. 27). Ook met uw oom langs moederszijde zou u nog in contact staan en hij zou u daags voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog een bericht gestuurd hebben. Deze oom zou ook contact hebben met uw ouders en u zou verder af en toe met uw moeder spreken (CGVS, p. 17-18). Dat u niets weet over eventuele vervolgingsfeiten na uw vertrek, terwijl de taliban u specifiek op vrijdag opriepen om zich klaar te maken en u de ochtend nadien zou moeten meegaan met hen, is opmerkelijk (CGVS, p. 25).

Tot slot gaf u bij DVZ ook nog te kennen dat de taliban uw vader beschuldigde omdat hij de leider van het dorp was (Vragenlijst, punt 5). Hierover repte u evenwel met geen woord tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Gevraagd bij het CGVS wat u hiermee bij DVZ bedoelde, ontkent u zoiets gezegd te hebben. U zou over uw vader enkel verklaard hebben dat hij het hoofd van het dorp was en dat hij niets deed of kon doen tegen de taliban want als ze het zouden te weten komen, zou hij onmiddellijk door hen gedood worden (CGVS, p. 27 en 29). Wat u dan met uw verklaringen bij DVZ over beschuldigingen aan het adres van uw vader bedoelde, is niet duidelijk.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen.

Met betrekking tot de documenten over het werk van twee broers bij het leger kan u, zoals supra reeds vermeld, niet veel informatie geven (CGVS, p. 11-12).

U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud documenten over het werk van uw vader als dorpshoofd overgemaakt te hebben (CGVS, p. 5 en 10). Uw vader zou deze documenten verkregen hebben toen hij dorpshoofd werd maar meer informatie over deze documenten heeft u evenwel niet (CGVS, p. 10). In de vertaling van deze stukken valt echter te lezen dat dit getuigenissen betreffen van uw ouders inzake de dood van uw broer K. W. (...) en nergens uit deze stukken blijkt dat uw vader dorpshoofd was (Stukken 1 A en B, groene map). Daarnaast bezorgde u ook andere documenten van de overheid aangaande de dood van uw broer. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

De documenten en foto's van uw neef die commandant was en gedood werd door de taliban en uw andere neven die bij het leger zaten bieden voorts geen toegevoegde waarde aan uw ingeroepen asielmotieven. Uit deze documenten en foto's valt nergens af te leiden dat zij familieleden betreffen. Aan foto's kan hoe dan ook tevens weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Met betrekking tot de USB-stick dient het volgende te worden opgemerkt. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd door u gesproken over uw taskara, waarvan u een kopie op uw gsm zou hebben en een video (CGVS, p. 5). Voorts sprak u nog over andere familieleden van u die allen door de taliban zouden gemarteld zijn omwille van hun werk voor de overheid (CGVS, p. 21-22, 28). U zou ook foto's van hen bezitten (CGVS, p. 21). Er werd afgesproken tijdens het onderhoud dat u deze stukken nog zou bezorgen aan het CGVS via USB-stick. Op 22 maart 2023 werd door uw advocaat een USB-stick overgemaakt. Op deze USB-stick staan losse foto's, taskara's en video's (waarvan één video van een dood lichaam en drie video's van het leger) zonder verdere informatie of inventaris zodat het niet duidelijk is over wie of wat deze stukken gaan. Uit niets blijkt dat de op de foto's en video's afgebeelde personen daadwerkelijk uw familieleden betreffen en bieden ook deze geen toegevoegde waarde aan uw ingeroepen asielmotieven.

Op 21 maart 2023 bezorgde uw advocaat via e-mail nog enkele opmerkingen op het gehoorverslag. Deze opmerkingen betreffen enkel verduidelijkingen van wat u reeds eerder verklaarde en bieden verder geen toegevoegde waarde aan uw asielmotieven of zorgen niet voor een andere beoordeling van uw geloofwaardigheid.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral

religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf), EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Focus\\_Kabul\\_City\\_Mazar\\_Sharif](https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif), en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige

Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals:

*het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

*In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.*

*Daarenboven moet worden vastgesteld dat u reeds ouder dan achttien jaar oud was toen u Afghanistan verlaten heeft, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen (Kennisgeving beslissing leeftijdsbepaling dd. 9/11/2021; CGVS, p. 4-5). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

### C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

In twee middelen, met betrekking tot de vluchtelingenstatus, werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *juncto* artikel 1, A van de Conventie van Genève en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In twee middelen, met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 48/2 *juncto* artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

### 2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekende partij voegt bij het verzoekschrift geen bijkomende stukken.

2.2.2. De verwerende partij maakt op 11 maart 2024 een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier stuk 8) over.

2.2.3. De verzoekende partij maakt op 12 maart 2024 een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier stuk 10) over, met stukken.

### 2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts,

analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. De commissaris-generaal heeft bij aanvullende nota van 11 maart 2024 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld.

2.3.4. De Raad benadrukt verder dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet de minste toelichting geeft op welke manier zij de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden zijn geschonden. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om de vluchtelingenstatus dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Dit onderdeel van de middelen is dan ook onontvankelijk.

#### 2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet

2.3.5.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekende partij stelt in essentie Afghanistan ontvlucht te zijn omdat haar twee broers werkten voor het Afghaanse nationale leger en de taliban haar gedwongen wouden rekruteren.

Aangaande het vluchtrelaas stelt de commissaris-generaal vast:

- dat de algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door het feit dat verzoekende partij zich onterecht voordoet als minderjarige;
- dat door verschillende andere Europese lidstaten te doorkruisen zonder asiel aan te vragen of door te reizen zonder de behandeling ervan af te wachten, verzoekende partij getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met de voorgehouden nood aan internationale bescherming;
- dat uit objectieve landeninformatie weliswaar blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties maar dat haar verklaringen over haar broers niet geloofwaardig zijn;
- dat het loutere feit familielid te zijn van een medewerker van de voormalige overheid onvoldoende is om een nood aan bescherming aannemelijk te maken;
- dat er geen geloof gehecht kan worden aan haar verklaringen over de gedwongen rekrutering door de taliban in de madrassa, gelet op de objectieve landeninformatie, de tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij over kernaspecten van deze voorgehouden gedwongen rekrutering en haar gebrekkige kennis over het lot van jongens die eveneens op de lijst stonden om meegenomen te worden en over de eventuele vervolgingsfeiten na haar vertrek uit Afghanistan;
- dat verzoekende partij initieel ook aangaf dat haar vader als dorpshoofd beschuldigd werd door de taliban terwijl zij nadien ontkende dit gezegd te hebben wat de geloofwaardigheid van haar relaas verder ondermijnt.

Wat betreft de door de verzoekende partij neergelegde documenten wordt voorts nog gemotiveerd:

*“Met betrekking tot de documenten over het werk van twee broers bij het leger kan u, zoals supra reeds vermeld, niet veel informatie geven (CGVS, p. 11-12).*

*U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud documenten over het werk van uw vader als dorpshoofd overgemaakt te hebben (CGVS, p. 5 en 10). Uw vader zou deze documenten verkregen hebben toen hij dorpshoofd werd maar meer informatie over deze documenten heeft u evenwel niet (CGVS, p. 10). In de vertaling van deze stukken valt echter te lezen dat dit getuigenissen betreffen van uw ouders inzake de dood van uw broer K. W. (...) en nergens uit deze stukken blijkt dat uw vader dorpshoofd was (Stukken 1 A en B, groene map). Daarnaast bezorgde u ook andere documenten van de overheid aangaande de dood van uw*

broer. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

De documenten en foto's van uw neef die commandant was en gedood werd door de taliban en uw andere neven die bij het leger zaten bieden voorts geen toegevoegde waarde aan uw ingeroepen asielmotieven. Uit deze documenten en foto's valt nergens af te leiden dat zij familieleden betreffen. Aan foto's kan hoe dan ook tevens weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Met betrekking tot de USB-stick dient het volgende te worden opgemerkt. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd door u gesproken over uw taskara, waarvan u een kopie op uw gsm zou hebben en een video (CGVS, p. 5). Voorts sprak u nog over andere familieleden van u die allen door de taliban zouden gemarteld zijn omwille van hun werk voor de overheid (CGVS, p. 21-22, 28). U zou ook foto's van hen bezitten (CGVS, p. 21). Er werd afgesproken tijdens het onderhoud dat u deze stukken nog zou bezorgen aan het CGVS via USB-stick. Op 22 maart 2023 werd door uw advocaat een USB-stick overgemaakt. Op deze USB-stick staan losse foto's, taskara's en video's (waarvan één video van een dood lichaam en drie video's van het leger) zonder verdere informatie of inventaris zodat het niet duidelijk is over wie of wat deze stukken gaan. Uit niets blijkt dat de op de foto's en video's afgebeelde personen daadwerkelijk uw familieleden betreffen en bieden ook deze geen toegevoegde waarde aan uw ingeroepen asielmotieven."

2.3.5.2. In het verzoekschrift voert verzoekende partij geen enkele concrete kritiek aan tegen volgende motivering: "Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Op het einde van het persoonlijk onderhoud van 17 maart 2023 bij het CGVS maakt u de opmerking dat u last heeft van mentale problemen en dat u hier reeds naar verwees tijdens het persoonlijk onderhoud. U stelt dat u weinig tot niet slaapt en niet exact weet wat u tijdens uw klein interview of dit interview gezegd heeft. U zou onder andere medicatie voor de stress en uw slaap nemen en reeds drie afspraken met uw psycholoog in België gehad hebben. U vraagt om hiermee rekening te houden en voegt hier nog aan toe dat u de waarheid heeft verteld. De documenten aangaande uw behandeling zou u achteraf nog aan het CGVS bezorgen, maar deze werden evenwel nooit bezorgd (CGVS, p. 29). Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming in het Klein Kasteeltje maakte u nergens gewag van mentale problemen (Fiche Niet-begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 11/10/2021). Uit de genoteerde gegevens bleek ook niet dat u niet in staat zou geweest zijn te antwoorden op de gestelde vragen, maar gaf u gangbare antwoorden. U gaf een uitgebreide beschrijving van uw reistraject en gaf zelfs aan geen medische problemen te hebben (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 11/10/2021). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) voerde u geen bijzondere procedurele noden nodig te hebben (Vragenlijst Bijzondere Procedure Noden, dd. 10/03/2022) en een goede gezondheid te hebben (Verklaring DVZ, punt 28). U heeft tevens geen attest neergelegd bij DVZ of het CGVS dat uw beweemde mentale problemen enigszins zou staven en dus blijft het bij een blote bewering. Voorts blijkt tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u het gesprek kon voeren, u de gestelde vragen begreep en u hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Er blijkt nergens uit dat u niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van uw beschermingsverzoek op een dienstige en volwaardige wijze toe te lichten. Dit wordt eens te meer bevestigd door uw advocaat die na ontvangst van de notities van het persoonlijk onderhoud via e-mail dd. 21/03/2023 nog opmerkte dat het niet zo is dat u door uw mentale problemen niet meer zou weten wat u gezegd heeft en dat u zich ervan bewust bent wat u gezegd heeft tijdens het interview bij DVZ en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. U zou slaapproblemen hebben en hiervoor medicatie nemen maar u weet wel degelijk wat u heeft verklaard. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen." Deze motivering vindt steun in het administratief dossier.

Pas voor het eerst bij de aanvullende nota, neergelegd op 12 maart 2024, legt verzoekende partij een medisch stuk neer, waarvan zij verklaart:

"Stuk 3. Historiek overzicht medisch dossier

Uit de inhoud van dit stuk blijkt vooreerst dat verzoeker inderdaad met medische /psychologische problemen kampt, zoals door hem eerder aangehaald in het kader van deze procedure.

Er is sprake van posttraumatische klachten, spannings- en stressklachten. Deze gaan gepaard met slaapproblemen.

De stukken onderschrijven het relaas van verzoeker."

De Raad stelt vast dat het voornoemde stuk 3 een historiek betreft van het medisch dossier van verzoekende partij. Naast de vaststelling dat in deze historiek vermeld wordt dat verzoekende partij sinds 6 juni 2023 in behandeling was wegens posttraumatische klachten en zij daarvoor ook al consultaties had, zodat de Raad niet inzielt waarom verzoekende partij nagelaten heeft dit gegeven aan te voeren in haar verzoekschrift en verzoekende partij in de aanvullende nota ook geenszins toelicht welke omstandigheid haar verhinderd heeft haar argumenten dienaangaande in het initiële verzoekschrift te ontwikkelen zodat niet blijkt dat de Raad hiermee rekening dient te houden gelet op het bepaalde in de artikelen 39/60 *juncto* 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet (RvS, nr. 285 516 van 22 januari 2024), dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat dit stuk geen ander licht kan werpen op de motivering van de bestreden beslissing.

Immers blijkt op lezing van het stuk 3 dat verzoekende partij in behandeling was sinds 6 juni 2023 omwille van hoofdzakelijk spannings- en stressklachten maar dat doorheen de gesprekken een positieve evolutie werd opgemerkt en daarom beslist werd de behandeling af te ronden. Verder blijkt dat op 29 februari 2024 men opnieuw een behandeling bij de psycholoog zou bekijken indien verzoekende partij dagelijks haar medicatie om te slapen neemt. Naast de vaststelling dat slechts op uiterst summiere wijze aangegeven wordt wat de klachten van verzoekende partij zijn, met name voornamelijk spannings- en stressklachten, zonder dat hierbij evenwel enige verdere medische informatie gestoeld op enig medisch onderzoek wordt aangehaald of bijgevoegd, dient alleszins te worden vastgesteld dat uit de vermelding dat zij posttraumatische klachten heeft evenwel niet kan worden afgeleid dat de mentale problemen van verzoekende partij een invloed hebben op haar cognitieve vermogens in die mate dat zij haar zouden verhinderen of verhinderd hebben om een coherent en consistent relaas uiteen te zetten. Dit blijkt evenmin uit het verloop van het gehoor, noch uit haar verklaringen op de dienst vreemdelingenzaken. Er blijkt geenszins dat verzoekende partij door een verhoogd stressgehalte moeilijkheden heeft ondervonden bij het volwaardig deelnemen aan het gehoor. Uit het door verzoekende partij neergelegde stuk kan dan ook niet worden afgeleid dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming, noch dat deze de in de bestreden beslissing opgenomen motivering met betrekking tot haar vluchtrelaas in een ander daglicht kan plaatsen.

Anders dan wat verzoekende partij ook nog voorhoudt, kan zij ook niet gevolgd worden als zou haar medisch dossier haar vluchtrelaas onderschrijven. Nog naast de vaststelling dat uit het voorgelegde stuk niet blijkt dat enige uitspraak wordt gedaan over de oorzaak van de klachten van verzoekende partij, dient verder gesteld dat de psycholoog of enige door de verzoekende partij in België geraadpleegde medicus geenszins aanwezig was bij hetgeen verzoekende partij in haar land van herkomst of tijdens haar reis naar België meegemaakt heeft, zodat deze bezwaarlijk affirmatief kan stellen dat deze gebeurtenissen zich daadwerkelijk hebben voorgedaan en geleid hebben tot een trauma bij verzoekende partij. De Raad benadrukt dat een arts of psycholoog nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de fysieke of mentale problemen werden opgelopen. Het loutere feit dat verzoekende partij te kampen heeft met mentale gezondheidsproblemen, betekent dan ook niet dat deze noodzakelijkerwijze te wijten zijn aan de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten of hetgeen zij onderweg naar België heeft meegemaakt.

2.3.5.3. De Raad stelt verder vast dat blijkens de stukken van het administratief dossier de commissaris-generaal op goede gronden tot de bevinding is gekomen dat verzoekende partij duidelijk geprobeerd heeft om de asielinstanties te misleiden aangaande haar leeftijd en te doen geloven dat zij minderjarig is. Zo blijkt dat verzoekende partij als geboortedatum (...) januari 2004 opgaf, wat zou betekenen dat zij op het ogenblik van het doen van haar verzoek om internationale bescherming (11 oktober 2021) 17 jaar is. De medische test die werd uitgevoerd op 4 november 2021 wijst echter uit dat verzoekende partij *“ouder (is) dan 18 jaar, vermoedelijk 20,02 jaar, met een standaarddeviatie van 1,59 jaar”*. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, kan geenszins blijken dat zij spontaan aangaf meerderjarig te zijn. Het is immers omwille van de uitgevoerde leeftijdtest en het resultaat daarvan, dat verzoekende partij erkende dat zij ouder is dan zij zich had voorgedaan en dat de reden van haar bedrieglijke verklaringen lag in het feit dat zij vreesde teruggestuurd te worden naar Bulgarije indien zij haar werkelijke leeftijd zou meedelen. Verzoekende partij gaat geenszins uit van een correcte lezing van het gehoorverslag dienaangaande (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud (NPO), 13 maart 2023, p. 4-5), dit in tegenstelling tot de commissaris-generaal, die wel degelijk terecht motiveert dat *“Geconfronteerd met het leeftijdsonderzoek dat hier werd uitgevoerd en waarbij u een oudere leeftijd bleek te hebben dan degene die u zelf opgaf bij aankomst, geeft u toe meerderjarig te zijn maar dat mensen u zeiden dat als u de waarheid zou spreken over uw leeftijd, u teruggestuurd zou worden naar Bulgarije en van daaruit terug naar Afghanistan. U erkent met andere woorden gelogen te hebben over uw leeftijd.”* Haar betoog dat zij spontaan haar correcte leeftijd alsnog heeft meegedeeld, kan geenszins gevolgd worden.

De Raad kan – waar verzoekende partij toegeeft gelogen te hebben over haar leeftijd omdat zij niet wou teruggestuurd worden naar Bulgarije – aldus vaststellen dat verzoekende partij erkent weloverwogen te hebben gelogen ten aanzien van de asielinstanties om hier een voordeel uit te halen voor de behandeling

van haar zaak en hiermee ook aangeeft, anders dan wat zij tijdens de administratieve procedure pertinent bleef volhouden (Verklaring DVZ, 10 maart 2022, 22 en 32, CGVS, NPO, 13 maart 2023, p. 24) dat zij in Bulgarije wel degelijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend aangezien zij zich beroept op de toepassing van de Dublin III-verordening. Voorgaande toont aan dat verzoekende partij er niet voor terugdeinst moedwillig leugenachtige verklaringen af te leggen.

Hoewel de bedrieglijke verklaringen van verzoekende partij over haar leeftijd op zich niet afdoende zijn om te besluiten dat haar nood aan internationale bescherming niet aannemelijk is, vormt dit wel een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

2.3.5.4. Verzoekende partij meent voorts dat het haar niet ten kwade kan worden geduid dat zij naar België is doorgereisd gelet op de situatie in Bulgarije, reden ook waarom zij gelogen heeft over haar leeftijd ten einde niet teruggestuurd te worden naar daar.

De Raad benadrukt evenwel dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij in Bulgarije inderdaad een verzoek om internationale bescherming indiende, dit terwijl zij voor de Belgische asielinstanties bleef volhouden nooit eerder een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Verzoekende partij betwist dit ook niet in haar verzoekschrift. Anders dan wat zij thans voorhoudt in het verzoekschrift, met name dat zij omwille van een verminderd vertrouwen in het asielsysteem in Bulgarije is doorgereisd naar België, blijkt uit haar verklaringen bij de dienst vreemdelingenzaken dat zij op de vraag of er een specifieke reden is waarom zij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, slechts repliceerde *“Vrienden zeiden dat dit een goed land was”*. Zij betwiste tevens in Bulgarije asiel te hebben aangevraagd (Verklaring DVZ, 10 maart 2022, 22, 32 en 27). Verzoekende partij gaf derhalve geenszins aan dat zij omwille van een slechte behandeling in een andere lidstaat of vrees daarvoor geen andere oplossing zag dan naar België te komen. Nogmaals herhaalt de Raad dat het verzoekende partij toekomt om van bij aanvang eerlijk te zijn en zo zij werkelijk een slechte behandeling in Bulgarije had ondergaan of daarvoor vreesde, de Belgische asielinstanties daarvan onmiddellijk op de hoogte te brengen. Dit is immers in haar belang nu – zo haar verklaringen zouden aantonen dat zij bij terugkeer naar Bulgarije een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM dreigt te ondergaan, zij in het kader van de Dublin III-regelgeving niet kan teruggestuurd worden naar Bulgarije. De vaststelling evenwel dat verzoekende partij nagelaten heeft melding te maken van enige slechte behandeling in Bulgarije of vrees daarvoor bij terugkeer, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaring dat zij over haar leeftijd gelogen heeft omwille van een verminderd vertrouwen in het asielsysteem in Bulgarije. Uit haar initiële verklaring komt eerder naar voren dat verzoekende partij doelbewust België uitkoos als land om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, en dat andere Europese landen die zij op haar tocht eerder bereikte haar niet interesseerden, hetgeen haaks staat op een werkelijke nood aan internationale bescherming. Pas voor het eerst op het Commissariaat-generaal geeft verzoekende partij aan dat zij in Bulgarije hardhandig werd aangepakt en stelde zij verder: *“ik heb gezegd dat ik niet wilde blijven. (...) In Oostenrijk had ik toelating gekregen en gezegd ga waar je wil.”* (CGVS, NPO, 13 maart 2023, p. 24). Naast het feit dat haar verklaringen op het CGVS weinig aannemelijk zijn nu, gelet op de bespreking *supra*, van verzoekende partij redelijkerwijze verwacht mag worden dat zij de Belgische asielinstanties van bij aanvang in vertrouwen neemt en derhalve ook onmiddellijk de precieze redenen duidt waarom zij haar verzoek in België heeft ingediend, dient ook vastgesteld dat haar betoog waarom zij niet in Bulgarije wilde blijven, hoe dan ook geen enkele verklaring kan bieden voor de vaststelling dat zij daarna nog door landen zoals Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk is gereisd alvorens in België aan te komen (Verklaring DVZ, 10 maart 2022, 32). Ook het betoog in het verzoekschrift waar dit is toegespitst op de situatie in Bulgarije, Hongarije en Kroatië, kan aan voorgaande vaststelling geen afbreuk doen. Zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt is verzoekende partij doorheen verschillende Europese landen gereisd alvorens in België terecht te komen en heeft zij ofwel nagelaten een verzoek om internationale bescherming in te dienen ofwel, waar zij wel een verzoek om internationale bescherming indiende (Bulgarije), doorgereisd zonder de uitkomst van de behandeling van haar verzoek aldaar af te wachten. Dergelijk handelen staat haaks op de voorgehouden nood aan bescherming. Immers kan van een persoon die werkelijk nood heeft aan

bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat het concrete land waar men terecht komt en dat bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. De vaststelling dat verzoekende partij doorheen verschillende Europese landen is gereisd zonder bescherming aan te vragen of door te reizen zonder de behandeling ervan af te wachten, doet terecht afbreuk aan haar voorgehouden nood aan bescherming.

De Raad is van oordeel dat voorgaande vaststellingen minstens een tegenindicatie inhouden van de ernst van de voorgehouden nood aan internationale bescherming, die bovendien samen met de overige aangehaalde motieven dienen te worden gelezen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing weergegeven motieven dat de commissaris-generaal terecht heeft doen besluiten dat aan de voorgehouden vrees en nood aan internationale bescherming geen geloof kan worden gehecht.

2.3.5.5. De Raad wijst er verder op dat uit de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld en waarop de Raad vermag acht te slaan niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten (zie o.a. EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022, p. 56-65; EUAA, *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022, p. 45-48, en EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023, p. 54-55). Hoewel uit deze informatie blijkt dat familieleden van personen die gelieerd zijn aan of geassocieerd worden met de voormalige Afghaanse autoriteiten behoren tot een groep die een risico loopt op gericht geweld vanwege de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) en dat zij met geringe indicaties een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kunnen maken, blijft een individualiseringsvereiste van toepassing en moet het risico *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing erkent dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon of personen met dit profiel of omdat zij wraak willen nemen op deze persoon of personen en hun familie. Zoals evenwel blijkt uit de omstandige motivering heeft verzoekende partij niet in concreto aannemelijk gemaakt dat de taliban het op haar of haar familie heeft gemunt omwille van de vroegere werkzaamheden van haar familie.

2.3.5.6. Waar verzoekende partij betoogt dat *“de algemene motieven geenszins conflicteren met de later opgegeven motieven”* en de *“gedwongen rekrutering volledig (kadert) in de familiale beroepsbetrekkingen zoals door verzoeker in latere verklaringen aangehaald”* slaagt zij er geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing waar blijkt dat zij, toen haar de eerste keer werd gevraagd waarom zij naar België is gekomen, louter antwoordde: *“Door de oorlog. De Taliban wilden me met geweld meenemen om deel te nemen aan de oorlog maar ik wilde niet. Ik ken mensen hier in België van mijn dorp, daarom kwam ik naar hier.”* (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, 11 oktober 2021, p. 4). Aangezien de tewerkstelling van haar broers blijktens haar latere verklaringen eveneens een reden vormde voor haar vertrek uit Afghanistan (Vragenlijst CGVS, 10 maart 2022, vraag 5) en dit aldus een kernelement betreft van haar verzoek om internationale bescherming, mag redelijkerwijze aangenomen worden, zo dit element op waarheid berust, dat verzoekende partij daar onmiddellijk melding van maakt. De vaststelling evenwel dat zij pas in een later stadium hiermee op de proppen komt, doet terecht afbreuk aan de waarachtigheid van haar verklaringen ter zake.

Anders dan wat verzoekende partij verder ook voorhoudt, kan zij geenszins gevolgd worden als zou zij over haar broer K.W. coherente verklaringen afgelegd hebben. Immers gaat zij volledig voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat: *“Waar u bij het CGVS bovendien verklaarde dat deze broer reeds in het jaar 1394, oftewel 2015 of 2016, om het leven kwam, claimde u tijdens uw interview bij DVZ evenwel dat hij drie jaar geleden overleden, zijnde in het jaar 2019, om het leven kwam (Verklaring DVZ, punt 17). Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming poneerde u dan weer dat het niet uw broer K. W. (...) was die overleden was maar uw andere broer S. W. (...) die ongeveer twee jaar geleden om het leven kwam (Fiche Niet-begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 11/10/2021). U legt met andere woorden drie verschillende verklaringen af over deze broer K. W. (...) waardoor uw geloofwaardigheid over deze broer sterk wordt ondermijnd.”* Nazicht van het administratief dossier leert inderdaad dat verzoekende partij bij de dienst vreemdelingenzaken stelde dat haar broer K.W. ongeveer drie jaar geleden overleden is, wat op het moment van haar verklaringen bij de dienst vreemdelingenzaken dd. 10 maart 2022, inhoudt dat haar broer K.W. overleden zou zijn in 2019 (Verklaring DVZ, 10 maart 2022, 17). Geheel in tegenstrijd hiermee verklaarde verzoekende partij tijdens het gehoor op het CGVS dat haar broer K.W. misschien in 1394 overleden is (Westerse kalender 2015 of 2016) en dat het allemaal in de door haar neergelegde documenten staat (CGVS, NPO, 13 maart 2023, p. 18). Haar stelling dat zij de exacte overlijdensdatum van haar broer K.W. niet weet, kan de dermate grote discrepantie tussen de opgegeven jaren geenszins verschonen. De Raad

kan verzoekende partij ook geenszins volgen waar zij meent dat de commissaris-generaal tegenstrijdig is “*in die zin dat enerzijds verzoeker verweten wordt een “verkeerde datum” op te geven inzake overlijden, en vervolgens een document bij te brengen waaruit deze datum blijkt.*” Waar verzoekende partij immers bij het CGVS verwees naar de door haar voorgelegde documenten en zij bij het CGVS in overeenstemming met deze documenten stelde dat haar broer overleden was in het jaar 1394, verklaarde zij evenwel eerder geheel in tegenstrijd hiermee bij de dienst vreemdelingenzaken dat haar broer overleden was in 2019. Aldus blijkt dat verzoekende partij tijdens de administratieve procedure wel degelijk tegenstrijdige verklaringen met de door haar voorgelegde documenten heeft afgelegd.

Verder blijkt, zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert, dat verzoekende partij eveneens tegenstrijdig is waar zij bij de registratie van haar verzoek om internationale bescherming verklaarde dat het haar broer S.W. was die ongeveer twee jaar geleden om het leven kwam, en niet haar broer K.W. (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, 11 oktober 2021, p. 2).

Dat zij – zoals zij voorhoudt – coherente verklaringen heeft afgelegd over haar broer K.W. kan, gelet op voorgaande, hoegenaamd niet overtuigen.

Zoals verder duidelijk blijkt op lezing van het gehoorverslag motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekende partij een zeer gebrekkige kennis vertoont over het werk van haar beide broers, dit terwijl hun werkzaamheden een kernaspect van haar vluchtrelaas betreft en redelijkerwijze van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij kan antwoorden op algemene vragen over hun tewerkstelling en niet blijft steken in vaagheden. De vaststelling dat verzoekende partij niet duidelijk kan antwoorden op de vraag wat haar broer K.W. bij het leger deed, of hij meevocht, in welk korps hij zat en zij evenmin kan duiden wat haar andere broer S.W. bij het leger deed, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen over haar broers. Dit temeer verzoekende partij ook documenten heeft voorgelegd van de tewerkstelling van haar broers en van haar verwacht mag worden dat zij op de hoogte is van de inhoud ervan. Lezing van het gehoorverslag leert evenwel dat verzoekende partij, wanneer haar gevraagd wordt om meer uitleg te geven over deze documenten en hun inhoud, niet verder komt dan de stelling dat zij niet begrijpt waarover deze documenten gaan, dat zij zelf niet in het leger heeft gezeten en het verder houdt op vage verklaringen en giswerk met betrekking tot deze documenten (CGVS, NPO, 13 maart 2023, p. 19-20). Verzoekende partij verklaarde nochtans te kunnen lezen, alsook samen met haar broer S.W. vertrokken te zijn uit Afghanistan (CGVS, NPO, 13 maart 2023, p. 10 en 21). Zij had aldus wel degelijk de gelegenheid zich via de door haar voorgelegde documenten en/of familieleden te informeren over de tewerkstelling van haar broers. Haar betoog dat zij haar broer K.W. niet meer gezien heeft na diens indiensttreding doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Thans houdt verzoekende partij nog voor dat er een geheimhoudingsplicht rustte op het werk van haar broers om haar gebrekkige kennis te verantwoorden maar dit betreft slechts een *post factum* verklaring die, mede gelet op voorgaande vaststellingen, geen steun vindt in het administratief dossier.

Bovendien – zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert – blijkt uit de door de verzoekende partij voorgelegde documenten dat haar broer K.W. omgekomen is tijdens een gevechtsmissie door vijandelijk vuurgevecht (administratief dossier, map *Documenten*, stuk 2 D). De vaststelling dat verzoekende partij met geen woord rept over een vijandelijk vuurgevecht alsook de vaststelling dat zij eerst voorhield dat haar broer S.W. om het leven was gekomen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent haar broers.

De in de bestreden beslissing opgenomen motivering inzake haar verklaringen over haar broers tezamen met de vaststelling dat de voorgelegde documenten slechts kopieën betreffen waarvan de authenticiteit en de herkomst aldus niet kan worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624) en dat tevens dient te worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (Map Landeninformatie, *COI Focus, Afghanistan, Corruptie en documentenfraude*, 14 januari 2021 (update)) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt en dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat, kan verzoekende partij met een verwijzing naar deze documenten niet volstaan om haar verklaringen over haar broers aannemelijk te maken. Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. Uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat dit gebeurd is. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekende partij de

overwegingen van de bestreden beslissing in verband met de door haar voorgelegde documenten (ook wat betreft de documenten met betrekking tot haar andere familieleden) voor het overige geheel ongemoeid laat, zodat deze overwegingen, die door de Raad terecht en pertinent worden bevonden, onverminderd overeind blijven.

Ook waar verzoekende partij bij aanvullende nota van 12 maart 2024 nog een kopie voegt van identiteitsdocumenten (stuk 4), kan op grond van deze documenten niet blijken dat haar vluchtrelaas waarachtig moet worden bevonden. Naast de vaststelling dat het opnieuw gaat om kopieën, verzoekende partij reeds een kopie van haar taskara heeft laten zien bij het CGVS waaromtrent reeds werd gemotiveerd met inachtneming van de verklaringen van verzoekende partij daaromtrent, bovendien het identiteitsdocument van verzoekende partij zelf niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 Pr RvV, en de Raad nogmaals benadrukt dat objectieve landeninformatie leert dat dergelijke documenten zeer fraudegevoelig zijn zodat de bewijswaarde van deze documenten al bijzonder relatief is, verduidelijkt verzoekende partij in haar aanvullende nota ook geenszins hoe deze documenten kunnen bijdragen tot het herstellen van de vastgestelde ongeloofwaardigheid inzake haar vluchtrelaas. Met het voorleggen van deze documenten doet de verzoekende partij hoegenaamd geen afbreuk aan de motieven in de bestreden beslissing.

Anders dan wat verzoekende partij verder nog voorhoudt, blijkt niet dat zij foto's heeft voorgelegd waaruit een samenwerking van haar broer S.W. met de Amerikaanse grondtroepen moet blijken (administratief dossier, map *Documenten*, inventaris nr. 3). Verder blijkt dat zij wel andere foto's heeft voorgelegd maar dit betreffen blijkens haar verklaringen foto's van haar neven (administratief dossier, map *Documenten*, inventaris nr. 4). Ook uit haar verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS kan niet blijken dat zij met deze foto's ook een tewerkstelling van haar broer bij de Amerikaanse *special forces* bedoelde. Immers kan op lezing ervan slechts blijken dat verzoekende partij foto's bijbracht van zichzelf en haar broer en samen met haar neef die bij de Amerikaanse *special forces* zat (CGVS, NPO, 13 maart 2023, p. 28). Voor zover verzoekende partij met haar betoog zou verwijzen naar de usb-stick die via haar advocaat nog bezorgd werd aan de commissaris-generaal en waarop onder meer foto's staan (administratief dossier, map *Documenten*, inventaris stuk 7), blijkt vooreerst evenwel dat – zoals de commissaris-generaal ook opmerkt – er geen inventaris of extra informatie over deze stukken werd bijgevoegd. Het is aldus geenszins duidelijk over wie of wat deze stukken gaan. Daarenboven blijkt ook uit niets dat de op de foto's afgebeelde personen daadwerkelijk familieleden van verzoekende partij betreffen.

Hoe dan ook wijst de Raad erop dat, voor zover verzoekende partij met de voorgelegde foto's toch een bewijs wou aanbrengen van de samenwerking van haar broer S.W. met de Amerikaanse grondtroepen, de bewijswaarde van dergelijke foto's relatief is. Zo kunnen foto's makkelijk geënceneerd worden waardoor niet met zekerheid gesteld kan worden dat wat erop wordt weergegeven de waarheid is. De Raad herhaalt dat gelet op de relatieve bewijswaarde ervan, deze documenten op zich niet volstaan om de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden.

Hetzelfde geldt voor wat betreft de bij de aanvullende nota gevoegde foto's van haar "*gedode neef*". De Raad herhaalt dat foto's makkelijk geënceneerd kunnen worden waardoor niet met zekerheid gesteld kan worden dat wat erop wordt weergegeven de waarheid is. Evenmin kan uit deze foto's blijken wie daarop wordt afgebeeld, en wat de omstandigheden zijn die aanleiding hebben gegeven tot hetgeen afgebeeld staat. Deze documenten kunnen op zich dan ook niet volstaan om de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden.

2.3.5.7. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal verder vast dat de verklaringen van verzoekende partij over gedwongen rekrutering door de taliban niet sporen met de beschikbare landeninformatie. Uit de door de partijen ter beschikking gestelde landeninformatie waarop de Raad vermog acht te slaan blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten en de rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering en er beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Gelet op het uitzonderlijke karakter van de voorgehouden gedwongen rekrutering mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij haar individuele vervolgingsvrees, die dus afwijkt van de gebruikelijke situationele context, des te meer concretiseert.

Evenwel blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verzoekende partij daarin niet slaagt:

*"U verklaart dat voor zover u zich kan herinneren de taliban vooral aanwezig waren in uw dorp en er de controle hadden. De overheid zou slechts af en toe naar daar zijn gekomen om een militaire operatie uit te voeren. Dorpelingen zouden lid geweest zijn van de taliban en ook van buiten het dorp zouden taliban naar het dorp gekomen zijn. De taliban zouden usher en een aandeel in de oogst gevraagd hebben aan de dorpingen en mensen werden genoodzaakt dit aan hen te geven (CGVS, p. 10-11). Verder stelt u dat ze*

mensen onderdrukten en hen aanmoedigden om de jihad te verrichten. Zo zouden ze geprobeerd hebben mensen te overtuigen om een geweer te proberen en ermee te schieten. U claimt dat sommige mensen vrijwillig met hen meeliepen maar ze zouden nooit mensen gedwongen hebben hen te vervoegen (CGVS, p. 11-12; 15-16, 26). In de week voor uw vertrek zouden de taliban dan plots een lijst van vijf personen opgesteld hebben en deze personen gedwongen uit de madrassa hebben meegenomen voor opleiding te volgen en jihad te verrichten. Gevraagd waarom de taliban plots vijf personen meenamen die week, stelt u dat de oorlog uitbreidde, er ook in andere districten oorlog was en er veel mensen gedood werden (CGVS, p. 12, 14). Echter, dat de taliban plots een week voor uw vertrek mensen gedwongen rekruteerden kan niet overtuigen, daar uit uw beweringen blijkt dat zij reeds voordien steeds beroep konden doen op vrijwilligers uit uw dorp en ook veel dorpelingen lid waren van hen (CGVS, p. 11-12). Bovendien voert u aan dat de taliban van uw dorp dagelijks met jullie in de moskee baden en sinds heel lang ook naar de madrassa kwamen samen met talibanleden van elders. Deze madrassa zou namelijk onder controle van de taliban zijn (CGVS, p. 15-16). Gedurende hun continue aanwezigheid in al die jaren in het dorp en de madrassa, heeft u evenwel nooit weet gehad van mensen die gedwongen zouden zijn meegenomen door hen (CGVS, p. 13).

Op de vraag waarom u zelf naar de madrassa bleef gaan terwijl de taliban eerder al over de jihad en de wapens spraken, poneert u geen andere mogelijkheid gehad te hebben dan naar de madrassa te gaan. Jullie zouden niet buiten het dorp zijn kunnen gaan want dat zou gezien worden als een probleem. Uw vader zou voorts geweten hebben dat de taliban deze wapens met jullie uitprobeerden, net zoals de rest van het dorp. Hij zou u gezegd hebben dat u moest blijven studeren en zich daarop moest focussen en als het moment daar was en ze u wilden meenemen, u moest vertrekken (CGVS, p. 16). Dat u gedurende twee jaren naar de madrassa bent gegaan terwijl de taliban vanaf het begin daar aanwezig was en over de jihad sprak tegen jullie, doet de wenkbrauwen fronsen. Tevens bent u tegenstrijdig in uw opeenvolgende verklaringen bij DVZ en het CGVS over het tijdstip waarop de taliban u dwongen om hen te vervoegen. Waar u bij DVZ beweerde dat de taliban u dit ongeveer een maand voor uw vertrek uit Afghanistan vroegen in de madrassa, poneert u aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u problemen heeft gehad en een dag later bent vertrokken. Gevraagd bij het CGVS hoe het kwam dat er bij DVZ een maand werd geschreven in plaats van een dag, stelt u dat u zei geen info te hebben over het aantal dagen dat u bent vertrokken nadat uw problemen begonnen maar ze gewoon een maand hebben neergeschreven (Vragenlijst punt 5, CGVS, p. 2-3). Waarom de administratie echter zelf een tijdstip zou noteren is niet duidelijk en raakt kant noch wal daar de ze hier geen enkel voordeel uit haalt. Bovendien werd het verslag bij DVZ waarin u melding maakte van deze één maand aan u voorgelezen en tekende u het ter goedkeuring. Bij DVZ voegde u tevens nog toe dat u een maand later bent vertrokken omdat uw reis moest geregeld worden in deze periode. Gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS waarom u dan in uw vorig interview zei dat er een maand tijd zat tussen de taliban die u aanspraken en uw vertrek en u deze periode nodig had om uw reis te regelen, ontkent u dit gezegd te hebben. U zou gewoon vertrokken zijn en zelfs niet geweten te hebben waar naartoe te gaan (CGVS, p. 26). Een loutere ontkenning zonder een ernstige poging om de tegenstrijdige verklaring concreet te weerleggen of uit te leggen kan uiteraard niet overtuigen.

Ook over uw reactie op deze gedwongen rekrutering door de taliban legt u tegenstrijdige verklaringen af bij DVZ en het CGVS. Waar u bij DVZ pretendeerde dat u tegen de taliban zei dat u hen niet wilde vervoegen toen ze u dit vroegen in de madrassa, beweert u bij het CGVS dat u op het moment dat uw naam afgeroepen werd van de lijst onrustig werd en uit vrees ja zei tegen hen (Vragenlijst, punt 5; CGVS, p. 27). Niemand zou tegen hen in zijn durven gaan anders zouden ze gedood worden (CGVS, p. 25). Geconfronteerd met uw eerdere beweringen bij DVZ dat u de taliban weigerde, tracht u als verweer aan te voeren dat u in het verleden, toen ze mensen aanmoedigden om met hen mee te gaan voor het gevecht en te leren, nee tegen hen zei maar dat uw ouders u de laatste tijd zeiden om toe te zeggen op de taliban uit vrees (CGVS, p. 27). Uw uitleg kan evenwel niet volstaan daar u eerder bij het CGVS net verklaarde dat uw vader u in het verleden zei te blijven studeren in de madrassa en ja te knikken als ze iets zeiden over de jihad. Pas als het moment daar zou zijn dat ze u zouden willen meenemen, moest u vertrekken (CGVS, p. 16).

Voorts heeft u geen weet wat er met de andere vier jongens, die samen met u op de lijst stonden om meegenomen te worden door de taliban, is gebeurd. Gevraagd of deze jongens ook vertrokken zijn, haalt u aan dat u heel vroeg in de ochtend vertrokken bent en niet daar gebleven bent tot ze meegenomen zouden worden dus niet weet wat er met hen is gebeurd. U zou achteraf ook niet over hen aan uw oom gevraagd hebben en hij zou u daarover ook niets verteld hebben omdat hij niet wilde dat u verdrietig werd. Gevraagd of u dan niet wilde weten wat er met deze jongens was gebeurd, herhaalt u dat ze u dat soort informatie niet geven omdat ze niet willen dat u verdrietig wordt (CGVS, p. 27). Dat u zo weinig interesse toont in deze jongens, die hetzelfde lot als u beschoren waren, is opmerkelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Temeer u bij aankomst hier in België wel wist te vertellen dat u mensen uit uw dorp hier in België kent en daarom naar hier bent gekomen (Fiche Niet-begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 11/10/2021; CGVS, p. 24).

Of de taliban tevens nog naar uw huis zijn gekomen om u te zoeken na uw vertrek, weet u niet. U voert aan dat zelfs als ze naar uw huis zijn gekomen, uw familie u daarover niet vertelt. U zou toen u aangekomen was in Turkije nochtans contact opgenomen hebben met uw familie (CGVS, p. 27). Ook met uw oom langs moederszijde zou u nog in contact staan en hij zou u daags voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog een bericht gestuurd hebben. Deze oom zou ook contact hebben met uw ouders en u zou verder af en toe

*met uw moeder spreken (CGVS, p. 17-18). Dat u niets weet over eventuele vervolgingsfeiten na uw vertrek, terwijl de taliban u specifiek op vrijdag opriepen om zich klaar te maken en u de ochtend nadien zou moeten meegaan met hen, is opmerkelijk (CGVS, p. 25)."*

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier. Waar verzoekende partij nog betoogt dat zij reeds toelichting heeft gegeven bij de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent het tijdstip van de gedwongen rekrutering, gaat zij geheel voorbij aan de desbetreffende motivering in de bestreden beslissing waarom haar antwoord op de confrontatie met de vastgestelde tegenstrijdigheid niet overtuigt om deze bevinding om te buigen: *"Tevens bent u tegenstrijdig in uw opeenvolgende verklaringen bij DVZ en het CGVS over het tijdstip waarop de taliban u dwongen om hen te vervoegen. Waar u bij DVZ beweerde dat de taliban u dit ongeveer een maand voor uw vertrek uit Afghanistan vroegen in de madrassa, poneert u aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u problemen heeft gehad en een dag later bent vertrokken. Gevraagd bij het CGVS hoe het kwam dat er bij DVZ een maand werd geschreven in plaats van een dag, stelt u dat u zei geen info te hebben over het aantal dagen dat u bent vertrokken nadat uw problemen begonnen maar ze gewoon een maand hebben neergeschreven (Vragenlijst punt 5, CGVS, p. 2-3). Waarom de administratie echter zelf een tijdstip zou noteren is niet duidelijk en raakt kant noch wal daar de ze hier geen enkel voordeel uit haalt. Bovendien werd het verslag bij DVZ waarin u melding maakte van deze één maand aan u voorgelezen en tekende u het ter goedkeuring. Bij DVZ voegde u tevens nog toe dat u een maand later bent vertrokken omdat uw reis moest geregeld worden in deze periode. Gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS waarom u dan in uw vorig interview zei dat er een maand tijd zat tussen de taliban die u aanspraken en uw vertrek en u deze periode nodig had om uw reis te regelen, ontkent u dit gezegd te hebben. U zou gewoon vertrokken zijn en zelfs niet geweten te hebben waar naartoe te gaan (CGVS, p. 26). Een loutere ontkenning zonder een ernstige poging om de tegenstrijdige verklaring concreet te weerleggen of uit te leggen kan uiteraard niet overtuigen."* De Raad acht deze motieven pertinent en zij blijven dan ook staande.

Verder kan, anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, uit haar opmerkingen op het gehoorverslag geenszins blijken dat zij enige toelichting heeft gegeven aangaande voormelde vastgestelde tegenstrijdigheid die daarop een ander licht kan werpen. De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht: *"Op 21 maart 2023 bezorgde uw advocaat via e-mail nog enkele opmerkingen op het gehoorverslag. Deze opmerkingen betreffen enkel verduidelijkingen van wat u reeds eerder verklaarde en bieden verder geen toegevoegde waarde aan uw asielmotieven of zorgen niet voor een andere beoordeling van uw geloofwaardigheid."*

Door in haar middel tenslotte te wijzen op haar leeftijd, de militaire achtergrond van haar broers, haar gebied van herkomst en de toegenomen intensiteit van het conflict, slaagt verzoekende partij er niet in het ongeloofwaardig karakter van haar verklaringen met betrekking tot de voorgehouden gedwongen rekrutering te herstellen.

2.3.5.8. Met het volharden in haar uiteengezette vluchtmotieven en het op niet dienstige wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de verwerende partij zoals hoger is gebleken vermag verzoekende partij de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing niet te ontkrachten.

2.3.5.9. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de in de bestreden beslissing opgenomen motieven voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij ingeroepen vervolgingsfeiten en geopperde vrees voor de taliban.

2.3.5.10. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij nalaat de motieven in de bestreden beslissing aangaande de socio-economische omstandigheden en het verblijf in het Westen ongemoeid laat.

Bij aanvullende nota voegt verzoekende partij evenwel een stuk 6 waarvan zij ter terechtzitting stelt dat dit in het kader van een (gepercipieerde) verwestering wordt neergelegd.

De Raad wijst erop dat, naast de vaststelling dat er geen enkele omstandigheid wordt aangevoerd die verzoekende partij zou hebben verhinderd haar argumenten in het initiële verzoekschrift te ontwikkelen, temeer het voormelde stuk 6 gewag maakt van een tewerkstelling sinds 2 mei 2022 en dit element aldus dateert van voor de indiening van het verzoekschrift zodat alleszins niet blijkt dat de Raad hiermee rekening dient te houden gelet op het bepaalde in de artikelen 39/60 *juncto* 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet (RvS, nr. 285 516 van 22 januari 2024), hoe dan ook verzoekende partij niet kan gevolgd worden in haar betoog.

De Raad wijst erop dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de bijgebrachte landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

*In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geëvalueerd en/of worden vervolgd.

Verzoekende partij reikte gedurende de procedure ter behandeling van haar verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden noch blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in haar hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geëvalueerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn. Door verzoekende partij wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde een ongelovige en/of besmet door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoekende partij haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, waardoor kan worden aangenomen dat zij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Uit niets blijkt dat verzoekende partij, na een verblijf van iets meer dan twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat zij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat haar verblijf sinds iets meer dan twee jaar zich in haar hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen toe.

Met het bij de aanvullende nota gevoegde stuk, met name een werkgeversverklaring waarin gesteld wordt dat verzoekende partij sinds 2 mei 2022 in een wasserij tewerkgesteld is en zij een positieve indruk nalaat inzake integratie alsook het ter terechtzitting gebleken is dat zij wat Nederlands spreekt en verklaart in België vrienden te hebben, toont verzoekende partij niet aan dat zij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in haar hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Dit geldt des te meer nu haar moedertaal Pashtou is en zij zich ook van een tolk Pashtou bedient, zij soennitisch moslim is, naar de madrassa ging waar zij koranles kreeg en zij nog contact heeft met haar familie in Afghanistan (CGVS, NPO, 13 maart 2023, p. 3-4, 6, 8 en 17-18).

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden geëvalueerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Zij slaagt er geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dienaangaande.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen

worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.3.5.11. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.3.5.12. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de door de verwerende partij, mede via aanvullende nota, voorgelegde geactualiseerde objectieve landeninformatie.

Door verzoekende partij, die erop wijst afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar, worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Zij het er bovendien nogmaals op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8). Door algemene informatie te benadrukken, brengt verzoekende partij geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat er *in casu* evenmin concrete elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.7. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER